

et enkelt Sted er nærved at blive ubillig mod sit eget Kjø. Hun mener saaledes, at en Kvindeforening som den svenske, der forpligter sine Medlemmer „til ikke at ægte nogen Mand, hvis Fortid ikke er ren“, ikke kan billiges af nogenlunde modne Kvinder. Jeg mener, at en Kvinde maa have lige saa stor Ret til at kræve en ren Ægtefælle, som nogen Mand har det, ja at hun i Reglen i sin egen Renhed har en større Ret der-til end han. Hvad hun i Valget af sin Ægtefælle kan bære over med, det maa hun selv om; vi trænge alle til Overbærelse af hverandre, men vi have ikke Lov til at dadle hende, fordi hun gruer for paa nogensomhelst Maade at være Part i et Mangesifte. Der er vist nok nogen Sandhed i Forf's Ord, at, „saaledes som Opdragelse og Samfundstilstande nu ere, betyder et Fald langt mere for en Kvinde end for en Mand“, men paa den anden Side maa det ikke glemmes, at, naar det, der driver Manden til Fald, ofte er den blotte Sanselighed, medens det hos Kvinden er en vildledt og forblindet Kjærlighed, saa er hans Fald i Grunden dybere end hendes.

Men det falder af sig selv, at denne lille Meningsforskjel mellem Forf. og mig paa et her ganske underordnet Punkt ikke gjør mig hendes Bog en Smule mindre læse- og anbefalelsesværdig. Den fortjener efter min Overbevisning at kjendes af alle som et klart og samlet Udtryk for alt det væsentligste og vægtigste, der fra Kvindesagens Venner kan anføres mod den foreslaaede sædelige Reform og til Forsvar for den gamle Kjønsmoral og det livsvarige Ægteskab.

C. Hostrup.

Hvad Ret har en Hustru overfor sin Mands Utroskab?

Paa den ærede Redaktions Opfordring til at besvare denne Forespørgsel skal jeg meddele følgende:

Foreløbig bemærkes, at en Hustrus Ret i det givne Tilfælde er hverken større eller — som i nogle andre Lande f. Ex. Frankrig — mindre end en Ægtemands, saa, hvad jeg her